

Právnická fakulta Masarykovy univerzity
Katedra mezinárodního a evropského práva

Bakalářská práce

***Spory majetkové povahy vyplývající ze smluv o spolupráci při
výkonu sportovní činnosti (profesionálních smluv při ČMFS) –
arbitrabilita sporu***

Daniel Kolář

2008/ 2009

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma *Spory majetkové povahy vyplývající ze smluv o spolupráci při výkonu sportovní činnosti (profesionálních smluv při ČMFS) – arbitrabilita sporu* zpracoval sám a uvedl jsem všechny použité prameny.

V Brně dne 22. 11. 2009 .....

OBSAH

Úvod	3
<i><u>TEORETICKÁ ČÁST</u></i>	
1. Alternativní řešení sporů	5
1.1. Mediace	6
1.2. Konciliace	6
1.3. Expertiza	6
1.4. Negociace	6
1.5. Mini – Trial	6
1.6. Med – Arb	6
2. Rozhodčí řízení	7
2.1. Výhody rozhodčího řízení	7
2.2. Nevýhody rozhodčího řízení	8
2.3. Arbitrabilita sporu	8
3. Vztah soudů rozhodčích a soudů obecných	9
3.1. Pomocná funkce obecných soudů	9
3.2. Kontrolní funkce obecných soudů	9
4. Českomoravský fotbalový svaz (ČMFS)	10
4.1. Arbitrážní komise	12
4.2. Odvolací a revizní komise	13
4.3. Uplatňování práv a řešení sporů	14
5. Rozhodčí soud pro sport / Mezinárodní sportovní arbitráž (CAS)	15
<i><u>PRAKTICKÁ ČÁST</u></i>	
6. Úvod do případu	17
7. Zastavení řízení	18
8. Obnovení řízení	22
9. Ústavní stížnost	26
10. Usnesení Ústavního soudu ČR	28
Závěr	30
Cizojazyčné resumé (v anglickém jazyce)	32
Seznam pramenů, literatury a právních předpisů	33

ÚVOD

Jako téma pro tuto bakalářskou práci jsem si vybral problematiku arbitrability sporu majetkové povahy vyplývající ze smluv o spolupráci při výkonu sportovní činnosti, se zaměřením na smlouvy profesionálních hráčů fotbalu v České republice, tzv. profesionální smlouvy ČMFS¹. Toto téma je pro mne osobně velice zajímavé, protože jako dnes již de-facto bývalý fotbalový hráč a současný trenér a předseda amatérského fotbalového oddílu mám k tomuto nejoblíbenějšímu sportu na světě velmi pozitivní vztah. Navíc mám několik přátel, kteří působí jako hráči fotbalu v českých profesionálních fotbalových klubech a kauza jednoho z nich, kterou jsem měl a mám možnost podrobně sledovat, mě přivedla k myšlence použít nabyté vědomosti a zkušenosti pro tuto bakalářskou práci.

Tato práce je rozdělena na dvě základní části. V první, tzv. teoretické části, se pokouším o vysvětlení obecných termínů, které budou později využívány v druhé části práce a bez jejichž znalosti by tato práce byla jen stěží srozumitelná. Jedná se například o termíny jako alternativní řešení sporů, rozhodčí řízení, řízení před soudy obecnými, Arbitrážní komora ČMFS, Mezinárodní sportovní arbitráž atd.

Druhá, tzv. praktická část se již zabývá konkrétním případem profesionálního hráče fotbalu, který řešil a vlastně ještě stále řeší majetkový spor s licencovaným fotbalovým klubem, vyplývající z profesionální smlouvy ČMFS. Podrobný popis sporu, řešení a současného stavu bude obsahem úvodní kapitoly praktické části této práce.

---

¹ Českomoravský fotbalový svaz

Cílem této bakalářské práce je tedy určit arbitrabilitu sporu, který je majetkové povahy a vznikl na základě profesionální smlouvy ČMFS, tzn. stanovit, zda rozhodování o vzniklém majetkovém sporu může být předmětem alternativního řešení sporu nebo rozhodčího řízení a zda je tímto omezena či dokonce zrušena pravomoc obecných soudů České republiky k řešení tohoto sporu.

TEORETICKÁ ČÁST

1. Alternativní řešení sporů

Tento termín by mohl být laicky chápán jen jako alternativa k formám řešení sporu před soudy obecnými, ale ve skutečnosti lze hovořit o alternativě k formám řešení sporu, kdy stát poskytuje mocí veřejnou své garance, to znamená nejen vůči řízení před soudem obecným, ale i vůči rozhodčímu řízení. Lze tedy konstatovat, že se jedná o prostředek, který je právem tolerovaný, nikoli však „zaštiťovaný“ mocí veřejnou.

Tímto termínem jsou označovány způsoby či procesy, které vykazují kumulativně tyto znaky²:

- a) Dobrovolnost stran v podřízení se tomuto způsobu řízení a jednání v rámci něj. Strany si určují osobu, která zprostředkuje jejich jednání a dobrovolně se jednání podřizují.
- b) Pohyb řízení a jeho účinků mimo přímý dosah právní regulace státu (zahájení, průběh ani ukončení řízení nemají žádné hmotněprávní a procesněprávní účinky, osoby třetí působící v tomto řízení nemají žádné donucovací a rozhodovací pravomoci).
- c) Úspěšným výsledkem není vydání exekučního titulu. Úspěšným výsledkem je dohoda, smlouva řešící spornou otázku.

Pro alternativní způsoby řešení sporů (používá se často i anglická zkratka ADR³) existuje mnoho druhů a modifikací. Tady je stručná charakteristika některých z nich⁴.

---

² ROZEHNALOVÁ, N. Rozhodčí řízení v mezinárodním i vnitrostátním obchodním řízení. Praha: ASPI Publishing, s.r.o., 2002, s.13

³ Alternative Dispute Resolution

⁴ ROZEHNALOVÁ, N., GONSORČÍKOVÁ, M. Vybrané problémy mezinárodního práva soukromého a procesního – řešení sporů. Brno: Masarykova univerzita v Brně, 2004, s.76-77

1.1 Mediacce

Je to pravděpodobně nejrozšířenější alternativní způsob řešení sporu. Probíhá za přítomnosti třetí osoby, nebo-li mediátora, která se spolu s oběma spornými stranami snaží najít řešení sporu, které by bylo přijatelné pro obě strany. Představuje tak vlastně prostředníka, který zprostředkovává komunikaci mezi oběma znesvářenými stranami a na základě poskytnutých informací se snaží navrhnout vlastní řešení.

1.2. Konciliace

Je to typ alternativního řešení sporu velice podobný mediaci. Rozdíl je v tom, že konciliátor se na rozdíl od mediátora soustředí především na zprostředkování komunikace mezi oběma stranami a jeho aktivní zasahování do sporů je upozaděno.

1.3. Expertiza (nezávislý expert)

Tento způsob řešení sporu se využívá za situace, kdy k urovnání sporu je rozhodující posudek znalce, či experta. Strany se mohou již ve fázi uzavírání smlouvy dohodnout na osobě znalce.

1.4. Negociace

Pod tímto pojmem si lze představit kvalifikovanou formu vyjednávání, kdy jsou předem dána pravidla, jak v případě vzniku sporu vyjednávat.

1.5. Mini-trial

Tento typ řízení má podobu simulovaného řízení soudního, které však neprobíhá před soudcem, ale většinou před renomovaným právním odborníkem, který v závěru stranám sdělí své stanovisko.

1.6. Med-Arb

Jedná se o kombinaci mediace a rozhodčího řízení. Řízení od samého začátku probíhá před rozhodcem, který však vystupuje jako mediátor a snaží se strany přivést ke smírnému řešení. Pokud se mu to nepodaří, tak z pozice rozhodce vydává rozhodčí nález. Tento typ řízení ale bývá kritizován především z důvodu (ne)dodržení nezávislosti a nestrannosti rozhodce.

2. Rozhodčí řízení

Vedle státních (obecných) soudů existují i nestátní orgány, kterým byla svěřena státem pravomoc rozhodovat spory a které vydávají pravomocná a vykonatelná rozhodnutí. Jedná se o tzv. rozhodce, kteří svá rozhodnutí vydávají v rozhodčím řízení. Toto řízení bývá také označováno jako arbitráž.

Základními předpoklady pro realizaci rozhodčího řízení je existence zákonné úpravy možnosti řešit spor před rozhodci jako soukromými osobami a souhlas sporných stran. Zákonnou úpravu lze nalézt v českém právním řádu v zákoně č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (dále ZRŘ)⁵ a v zákoně č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád⁶. Co se týče souhlasu sporných stran, tak tyto jej dávají v podobě písemné smlouvy. Ta je obecně nazývána rozhodčí smlouva. Rozhodčí smlouva pro konkrétní spor přenáší pravomoc rozhodování ze státních soudů na rozhodce.

Aby rozhodčí řízení mohlo probíhat, musí být splněny kumulativně oba výše zmíněné předpoklady. Rozhodčí řízení se tedy liší jak od řízení před státními (obecnými) soudy⁷, tak od alternativních způsobů řešení sporů⁸.

2.1. Výhody rozhodčího řízení

Mezi výhody rozhodčího řízení ve srovnání s řízením před soudy obecnými patří zejména:

- a) rychlost řízení
- b) neveřejnost
- c) volba rozhodce
- d) autonomie vůle stran a rozhodců
- e) náklady řízení

---

⁵ § 2 odst. 1. ZRŘ. Tohle ustanovení vymezuje, které spory mohou být na území České republiky projednány a rozhodnuty v rozhodčím řízení

⁶ jeho ustanovení se na základě § 30 ZRŘ mají v rozhodčím řízení aplikovat přiměřeně

⁷ omezenost vlivu vůle stran či rozhodujícího orgánu

⁸ neexistence garancí státu

2.2. Nevýhody rozhodčího řízení

- a) neexistence donucovacích pravomocí
- b) zvýšené požadavky na strany

2.3. Arbitrabilita sporu

Ústředním problémem rozhodčího řízení a vlastně i celé této práce je arbitrabilita sporu, to znamená posouzení přípustnosti sporu k řešení před rozhodci.

Otázka přípustnosti rozhodčí smlouvy je v českém právu, jak už bylo zmíněno výše, řešena v ustanovení §2 ZRŘ. Spory, o nichž lze uzavřít platnou rozhodčí smlouvu, musí splňovat kumulativně následující znaky:

- A) spory majetkové (s výjimkou sporů o výkon rozhodnutí, sporů vzniklých z provádění konkurzu a vyrovnání)
- B) o těchto sporech je možné uzavřít smír
- C) jsou řešitelné (přímo) před soudy obecnými

Vedle otázek, které jsou poměrně jasně arbitrabilní, existují oblasti, u nichž je arbitrabilita přinejmenším sporná. V dosahu českého práva je nejasná například problematika pracovněprávních sporů⁹ a jak ukazuje moje zkušenost, tak problematickou z hlediska arbitrability může být i oblast sportovního práva.

---

⁹ ROZEHNALOVÁ, N. Rozhodčí řízení v mezinárodním i vnitrostátním obchodním řízení. Praha: ASPI Publishing, s.r.o., 2002, s.76

3. Vztah soudů rozhodčích a soudů obecných

Obecné soudy ve vztahu k soudům rozhodčím realizují jednak funkci pomocnou, tak i funkci kontrolní¹⁰. Tato kapitola je z mé strany pojata opravdu jen velmi obecně, protože reálný vztah obecného soudu ke konkrétnímu nálezu bude podrobněji popsán v praktické části této bakalářské práce.

3.1. Pomocná funkce obecných soudů

Jelikož rozhodci mohou po stranách či třetích osobách vyžadovat pouze ty úkony, které budou realizovány dobrovolně, rozhodci tudíž nemají donucovací pravomoci. V takovém případě může vykonat úkony (pomocnou funkci) soud obecný a to tam, kde strana či rozhodce (je-li oprávněn) navrhne provedení úkonu.

3.2. Kontrolní funkce obecných soudů

Kontrolní funkce obecného soudu může zasáhnout rozhodčí řízení až po jeho ukončení vydáním rozhodčího nálezu. První možnost uplatnění kontrolní funkce nastupuje po vydání rozhodčího nálezu, a to před podáním návrhu na nucený výkon. V této časové fázi se může uplatnit institut „zrušení“. Po uplynutí zákonem uvedené doby, nebo pokud strana požádá o exekuci, přichází do úvahy v případě domácích rozhodčích nálezů „odepření výkonu rozhodčího nálezu“.

---

¹⁰ ROZEHNALOVÁ, N. Rozhodčí řízení v mezinárodním i vnitrostátním obchodním řízení. Praha: ASPI Publishing, s.r.o., 2002, s.173

4. Českomoravský fotbalový svaz (ČMFS)

Jelikož je tato práce zaměřena na řešení sporů vyplývajících z profesionálních smluv v rámci ČMFS, považuji za nutné věnovat se v této kapitole organizaci ČMFS podrobněji a to včetně vybraných komisí.

Českomoravský fotbalový svaz je občanským sdružením vytvořeným na spolkových demokratických zásadách, nezávislým na politických stranách a hnutích. Je organizátorem a představitelem fotbalu v České republice. Hlásí se k odkazu a navazuje na činnost již dříve existujícího Českého fotbalového svazu a na území České republiky je právním pokračovatelem Československé fotbalové asociace.

Cílem činnosti ČMFS je pečovat o komplexní rozvoj fotbalu v České republice a vytvářet pro něj na všech stupních všestranné a rovnoprávné podmínky. ČMFS je členem světových a evropských fotbalových organizací FIFA¹¹ a UEFA¹² v souladu s jejich statuty. ČMFS je také sdružen v Českém svazu tělesné výchovy.

Své poslání uskutečňuje ČMFS zejména tím, že:

- a. věnuje péči výchově mládeže a talentované mladé fotbalisty připravuje pro dosažení nejvyšší výkonnosti;
- b. je zřizovatelem, vlastníkem, pořadatelem a organizátorem fotbalových utkání a soutěží všech tříd, které přímo řídí svými orgány podle pravidel fotbalu vydaných Mezinárodní federací fotbalových asociací (FIFA) a na základě řádů a předpisů, které pro jejich řízení sám vydává;
- c. vedle předpisů pro organizaci a řízení soutěží, kterými jsou zejména soutěžní řád, rozpisy soutěží, registrační řád, přestupní řády, disciplinární řád apod., vydává i statuty a řády upravující činnost orgánů ČMFS, podmínky pro účast v soutěžích ČMFS,

---

¹¹ Fédération Internationale de Football Association

¹² Union of European Football Associations

zásady pro rozhodování sporů v ČMFS, pro nakládání s majetkem ČMFS atd.;

- d. organizuje a řídí přípravu a činnost trenérů, rozhodčích a dalších činovníků včetně jejich školení a dalšího vzdělávání;
- e. prosazuje a chrání zájmy a práva fotbalu a klubů sdružených v ČMFS vůči státním, politickým a jiným orgánům a organizacím v České republice i v zahraničí a dbá přitom všestranného prospěchu svazu a členských klubů i účastníků soutěží;
- f. zabezpečuje sportovní reprezentaci České republiky v soutěžích Mezinárodní federace fotbalových asociací (FIFA) a Unie evropských fotbalových asociací (UEFA), pořádá mezinárodní a mezistátní utkání a zajišťuje potřebnou přípravu družstev sportovní reprezentace;
- g. podle potřeby zřizuje nadace a fondy, případně jiné neziskové instituce k podpůrným a humanitárním účelům;
- h. vydává vlastní odbornou literaturu na podporu rozvoje fotbalu a tiskoviny pro potřeby soutěží;
- i. zabezpečuje propagaci fotbalu v hromadných sdělovacích prostředcích, vyhlašuje ankety v souvislosti s fotbalovými soutěžemi a činnostmi reprezentačních družstev.

ČMFS v zájmu získání prostředků pro rozvoj fotbalu může vstupovat do obchodních společností nebo je zakládat. Tato organizace je členem FIFA a UEFA v souladu s jejich statuty a je také sdružena v Českém svazu tělesné výchovy.

ČMFS je mimo jiné neutrální v otázkách politických a náboženských, a to s tím, že jakákoli diskriminace země, osoby nebo skupiny osob kvůli jejich rase, etnickému původu, pohlaví a jazyku, náboženství, politickému přesvědčení a podobně, je v rámci tohoto sdružení nepřístupná a podléhá disciplinárnímu opatření.

4.1. Arbitrážní komise

Arbitrážní komise je oprávněna rozhodovat spory právnických a fyzických osob v ČMFS, zejména spory z profesionálních smluv mezi kluby a hráči, spory o plnění smluv mezi kluby o odstupném za hráče a další spory z obdobných smluv. I v případech, kdy je dána pravomoc řádných soudů České republiky při řešení vzájemných sporů, jsou členské kluby ČMFS, účastníci soutěží, činovníci a další osoby činné v ČMFS, nejprve povinny předložit návrh na projednání svého sporu či uplatnění svého práva nejprve arbitrážní komisi a vyčkat jejího rozhodnutí. Porušení této povinnosti je následně postiženo disciplinárně.

Arbitrážní komise má devět členů a dva náhradníky volené z řad odborníků s právnickým vzděláním. Šest členů a jednoho náhradníka volí delegáti valné hromady z Čech a tři členy a jednoho náhradníka volí delegáti valné hromady z Moravy. Členové arbitrážní komise zvolí ze svého středu předsedu. Arbitrážní komise jedná a rozhoduje v tříčlenných senátech, které se scházejí podle potřeby rozhodnout o došlých podáních. O obnově řízení rozhoduje arbitrážní komise v kolegiu, které se skládá ze všech jejích členů. Funkční období arbitrážní komise je 4 roky. Změny v jejím složení může činit každá valná hromada.

Člen arbitrážní komise je vyloučen z jednání senátu ve věci, v níž může pro jeho vztah k projednávané záležitosti být zpochybněna jeho objektivita. To platí i pro případy, kdy arbitrážní komise rozhoduje v kolegiu. O vyloučení člena rozhoduje předseda arbitrážní komise. Rozhodnutí arbitrážní komise je pro orgány ČMFS, členy a účastníky soutěží závazné. Rozhodnutí arbitrážní komise jsou nezávislá na výkonném výboru ČMFS a ostatních orgánech ČMFS. Podrobnosti o činnosti arbitrážní komise upravuje statut, který na návrh arbitrážní komise potvrzuje výkonný výbor.

4.2. Odvolací a revizní komise

Odvolací a revizní komise rozhoduje jako orgán druhé instance o odvoláních proti rozhodnutím komisí pro řízení soutěží na republikové úrovni ve věcech soutěžních a disciplinárních a ve věcech registračních a přestupních o odvoláních proti rozhodnutím registračního úseku ČMFS. Odvolací a revizní komise provádí kontrolu hospodaření orgánů ČMFS. Za tím účelem spolupracuje s odborníky a odbornými institucemi, jejichž služeb je oprávněna ke kontrolní činnosti využívat. Odvolací a revizní komise je rovněž povolána na základě podnětů přezkoumávat rozhodnutí vynesená v odvolacím řízení orgány okresních a krajských fotbalových svazů ve věcech soutěžních a disciplinárních, měnit je, zrušovat, případně vracet k novému projednání, pokud jimi byly porušeny Stanovy, řády a předpisy ČMFS. Odvolací a revizní komise je rovněž oprávněna rozhodovat o tom, zda rozpisy všech tříd soutěží a rozhodnutí řídicích orgánů jsou v souladu se soutěžním řádem a rozpisy soutěží, případně rozhodovat o dalších věcech podle řádů a předpisů ČMFS.

Odvolací a revizní komise se schází nejméně 1x za měsíc. Její funkční období je 4 roky. Změny v jejím složení může činit každá valná hromada. Podrobnosti o činnosti odvolací a revizní komise upravuje statut a odvolací řád, který na návrh odvolací a revizní komise potvrzuje výkonný výbor. Odvolací řád je platný i pro činnost odvolacích orgánů okresních fotbalových svazů a krajských fotbalových svazů. Odvolací a revizní komise má 5 členů a 2 náhradníky, z nichž 3 členové a 1 náhradník jsou voleni delegáty valné hromady z Čech a 2 členové a 1 náhradník jsou voleni delegáty valné hromady z Moravy. Členové odvolací a revizní komise zvolí ze svého středu předsedu.

Člen odvolací a revizní komise je vyloučen z rozhodování komise ve věci, v níž může být pro jeho vztah k projednávané záležitosti zpochybněna jeho objektivita. Člen se nezúčastní rozhodování komise také tehdy, jestliže se podílel na rozhodnutí ve věci na nižším stupni. O vyloučení člena z rozhodování odvolací a revizní komise rozhodne předseda. To platí také pro členy všech orgánů, které rozhodují podle odst.5 o odvoláních (odvolací a revizní komise krajských fotbalových svazů a výkonné výbory okresních fotbalových svazů).

Člen odvolací a revizní komise nesmí být členem jiného voleného či jmenovaného orgánu na republikové úrovni, včetně činnosti rozhodčího a delegáta.

4.3. Uplatňování práv a řešení sporů

Členové ČMFS, organizační součásti a účastníci soutěží ČMFS jsou povinni spory mezi sebou vyplývající ze Stanov, řádů a předpisů ČMFS řešit prostřednictvím orgánů ČMFS. I v případech, kdy zákony České republiky umožňují obrátit se v takových záležitostech i ve věcech rozhodnutí orgánů ČMFS na řádný soud, jsou strany zúčastněné ve sporu povinny vyčerpat k jeho urovnání všechny prostředky, které poskytují Stanovy, řády a předpisy ČMFS.

Vedle zákonného práva Člena ČMFS obrátit se podle zákona o sdružování občanů¹³ na soud, se člen ČMFS může obrátit s návrhem na vydání rozhodnutí k Rozhodčímu soudu pro sport (CAS)¹⁴, se sídlem v Lausanne, tak jak je stanoveno v odpovídajících předpisech FIFA a UEFA, a to s tím, že rozhodnutí tohoto rozhodčího soudu nepodléhá podle §15 zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, soudnímu přezkumu českých soudů, neboť Rozhodčí soud pro sport (CAS), se sídlem v Lausanne není orgánem ČMFS.

---

¹³ Zákon č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů

¹⁴ Court of arbitration for sport

5. Rozhodčí soud pro sport / Mezinárodní sportovní arbitráž (CAS)

CAS poskytuje své služby k řešení sporů vzniklých ve sportovním prostředí či jinak souvisejících se sportem. Činí tak prostřednictvím rozhodčího řízení – arbitráže nebo mediačních služeb, s pomocí procedurálních předpisů upravených pro potřeby světa sportu. Tato instituce, která je nezávislá na jakékoliv sportovní organizaci, byla založena v roce 1984 a působí jako součást Mezinárodní rady pro sportovní arbitráž (ICAS)¹⁵.

Hlavní sídlo této instituce je v Lausanne ve Švýcarsku. Další kanceláře jsou umístěny v Sydney (Austrálie) a New Yorku (USA). Pro CAS pracuje téměř 300 rozhodců z 87 států, kteří jsou specializováni pro oblast rozhodčího řízení a sportovního práva. Hlavními jednacími jazyky této instituce jsou angličtina a francouzština.

Tento rozhodčí soud tedy řeší jakékoliv spory týkající se přímo či nepřímo sportu, zejména spory obchodní povahy nebo spory týkající se disciplinárních řízení sportovních organizací (např. řešení případů dopingů). Uznání a výkon rozhodčích nálezů CAS je zajištěn prostřednictvím Newyorské úmluvy¹⁶, tzn. že nálezy jsou vynutitelné ve více než 125 státech světa.

Jak již bylo poznamenáno výše, CAS může také pomáhat sporným stranám řešit jejich spory „vlídnou cestou“- prostřednictvím mediace. V neposlední řadě CAS vytváří komise pro speciální sportovní akce (např. olympijské hry, hry Commonwealthu atd.), kdy jsou pro každou akci vypracovány zvláštní procesní předpisy.

Ve většině případů lze říct, že případ řeší porota složená ze tří rozhodců. Dle běžného postupu má právo každá ze stran určit jednoho rozhodce ze seznamu rozhodců CAS. Tito rozhodci se poté pokouší shodnout se na dalším rozhodci jako předsedovi poroty. Pokud se na jméno předsedy poroty rozhodci neshodnou, rozhodne o něm předseda „Oddělení řádné arbitráže“¹⁷ nezávisle na jejich názoru. Další možnost jmenování předsedy poroty je, že pokud obě strany souhlasí nebo pokud to CAS považuje za

---

¹⁵ International Council of Arbitration for Sport

¹⁶ Úmluva o uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů

¹⁷ Ordinary Arbitration Division

vhodné, jmenuje předsedu přímo CAS na základě povahy případu a jeho důležitosti.

V souvislosti s „běžnou arbitráží“ je stranám umožněno vybrat a odsouhlasit si použití právního řádu, dle kterého bude porota rozhodovat. V případě, že se strany na tomto neshodnou, je aplikováno švýcarské právo.

Tento rozhodčí soud řeší okolo 200 případů ročně a z nedávné minulosti jsou mediálně známé dva případy českých sportovců či sportovních organizací, které se k této instituci úspěšně odvolali proti rozhodnutí orgánů národních sportovních svazů¹⁸.

6. Úvod do případu

V této kapitole se budu snažit přiblížit problematiku praktického případu, kterému se v této bakalářské práci věnuji. Jak již bylo uvedeno v úvodní kapitole celé práce, budu popisovat skutečný majetkový spor profesionálního hráče fotbalu s licencovaným fotbalovým klubem vyplývající z profesionální smlouvy ČMFS. Jelikož nemám výslovný souhlas obou dotčených stran, nebudu v popisování případu používat reálná jména subjektů, ale omezím se na pojmy žalobce¹⁹ a žalovaný²⁰. Považuji také za prospěšné vysvětlit roli, kterou zaujímám v tomto případě já osobně. Žalobce, který je můj kamarád z dětství a bývalý spoluhráč mě požádal o konzultaci poté, kdy krajský soud zastavil řízení na návrh žalovaného a on nepochopil z jakého důvodu. Od této chvíle jsem začal být do případu osobně zainteresován a současně mě napadlo, že tato zkušenost může posloužit jako zajímavé téma pro moji bakalářskou práci.

V zásadě jde o to, že žalobce se soudně domáhá splnění finančních závazků žalovaného, které dle něj vyplývají z profesionální smlouvy ČMFS. V této práci se samozřejmě nebudu zabývat tím, zda jsou nároky žalobce oprávněné či nikoliv, ale pouze tím, zda je možné (přípustné), aby byl tento spor řešen před obecným soudem.

Žalobce byl přesvědčen, že soud je způsobilý k tomu, aby tento spor řešil, ale žalovaný s tímto nesouhlasil. V současné době spor o finanční plnění stále trvá, ale zdá se, že (ne)arbitrabilita sporu je již vyřešena. V dalších kapitolách této části budu jednotlivé kroky žalobce, žalovaného, obecných soudů a ústavního soudu předkládat a také samozřejmě komentovat.

---

¹⁸ tenista Bohdan Ulihrach a fotbalový klub 1.FC Slovácko

¹⁹ profesionální hráč fotbalu

²⁰ český licencovaný fotbalový klub

7. Zastavení řízení

Žalovaný ve svém podání namítl nedostatek pravomoci soudu z důvodu, že dle Stanov Českomoravského fotbalového svazu (ČMFS) byla sjednána rozhodčí doložka, dle které je příslušná k rozhodování pouze Arbitrážní komise ČMFS.

Krajský soud v Ostravě tedy ve svém usnesení zastavil řízení a tento krok odůvodnil mimo jiné takto:

„Dle ustanovení § 106 odst. 1 o.s.ř.²¹ jakmile soud k námitce žalovaného uplatněné nejpozději při prvním jeho úkonu ve věci samé zjistí, že věc má být podle smlouvy účastníků projednána v řízení před rozhodci, nemůže věc dále projednávat a řízení zastaví.“

„Dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb.²² se strany mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi má rozhodovat jeden nebo více rozhodců, nebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva). A dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb. musí být rozhodčí smlouva uzavřena písemně, jinak je neplatná. Dle odst. 2 citovaného zákonného ustanovení tvoří-li však rozhodčí doložka součást podmínek, jimiž se řídí smlouva hlavní, k níž se rozhodčí doložka vztahuje, je rozhodčí doložka platně ujednána i tehdy, jestliže písemný návrh hlavní smlouvy s rozhodčí doložkou byl druhou stranou přijat způsobem, z něhož je patrný její souhlas s obsahem rozhodčí smlouvy.“

„Ze Stanov ČMFS z článku 11 bod 1 bylo zjištěno, že Arbitrážní komise ČMFS je oprávněna rozhodovat spory právnických a fyzických osob v ČMFS, zejména spory z profesionálních smluv mezi kluby a hráči, spory o plnění smluv mezi kluby a odstupném za hráče a další spory z obdobných smluv.“

---

²¹ Občanský soudní řád

²² Zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů

„Ze shora uvedeného vyplývá a bylo zjištěno, že strany v uzavřené Smlouvě o spolupráci sjednaly, že jejich vzájemná práva a povinnosti budou řešena a uplatňována v souladu s předpisy ČMFS a budou se podřizovat rozhodnutím jeho orgánů, čímž v podstatě strany dojednaly – uzavřely rozhodčí smlouvu, ve které sjednaly, že spory z této profesionální smlouvy bude řešit orgán – Arbitrážní komise ČMFS“.

S ohledem na znění § 106 odst. 1 o.s.ř.²³ soud dospěl k závěru, že věc měla být projednána v řízení před Arbitrážní komisí ČMFS a v souladu s citovaným usnesením, řízení zastavil.

„Dle ustanovení § 106 odst. 2 o.s.ř. bylo-li řízení před soudem dle odst. 1 § 106 zastaveno a v téže věci byl podán návrh na zahájení řízení před rozhodci, zůstávají právní účinky původního návrhu zachovány, bude-li návrh na zahájení řízení před rozhodci podán do 30-ti dnů od doručení usnesení soudu o zastavení řízení.“

„Ze shora citovaného zákonného ustanovení vyplývá, že pokud žalobce podá od doručení tohoto usnesení do 30-ti dnů návrh na zahájení řízení k Arbitrážní komisi ČMFS, zůstanou účinky zahájení řízení před rozhodci zachovány.“

Soud měl jistě na mysli předloženou Smlouvu o spolupráci při výkonu sportovní a ostatní činnosti, kterou uzavřeli žalobce se žalovaným a kde se strany v bodě VI. 5 opravdu zavázaly, že budou vzájemná práva a povinnosti uplatňovat v souladu s předpisy ČMFS, UEFA a FIFA. Současně se zavázaly podřizovat rozhodnutím jejich orgánů a komisí.

---

²³ „Jakmile soud k námitce žalovaného uplatněné nejpozději při prvním jeho úkonu ve věci samé zjistí, že věc má být podle smlouvy účastníků projednána v řízení před rozhodci, nemůže věc dále projednávat a řízení zastaví; věc však projedná, jestliže účastníci prohlásí, že na smlouvě netrvají. Soud projedná věc i tehdy, jestliže zjistí, že věc nemůže být podle práva České republiky podrobena rozhodčí smlouvě, nebo že rozhodčí smlouva je neplatná, popřípadě že vůbec neexistuje nebo že její projednání v řízení před rozhodci přesahuje rámec pravomoci přiznané jim smlouvou, anebo že rozhodčí soud odmítl věci se zabývat.“

Osobně nejsem přesvědčen o tom, že – jak tvrdil soud – „strany v podstatě dojednaly – uzavřely rozhodčí smlouvu“. Myslím si, že tato „rozhodčí smlouva – doložka“ obsahuje pouze znaky rozhodčí smlouvy – doložky v pravém slova smyslu a nemůže být tedy za ni považována. Navíc, i kdyby Smlouva o spolupráci toto ustanovení neobsahovala, strany by byly jako členové ČMFS (každý fotbalový klub je automaticky členem ČMFS a každý registrovaný hráč taktéž) i tak povinny spor řešit nejprve u Arbitrážní komise ČMFS.

Navíc soud nevzal v potaz žalobcem předložený zápis z jednání u Arbitrážní komise, která již případ projednala, takže požadavek soudu, že by „věc měla být projednána v řízení před Arbitrážní komisí ČMFS“ byl bezpředmětný.

Žalobce poté využil možnosti k odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení: „Odůvodnění se odkazuje na námitku žalovaného, týkající se nedostatku pravomoci soudu z důvodu uzavření rozhodčí doložky, dle kterých je příslušná k rozhodování pouze Arbitrážní komise ČMFS.“

„Stanovy ČMFS v článku 11 bod 1 stanoví, že AK ČMFS je oprávněna rozhodovat spory právnických a fyzických osob v ČMFS, ale čl. I., odst. 3 STATUTU A JEDNACÍHO ŘÁDU ARBITRÁŽNÍ KOMISE ČMFS stanoví, že: „I v případech, kdy je dána pravomoc řádných soudů ČR při řešení vzájemných sporů, jsou členské kluby ČMFS, účastníci soutěží, činovníci a další osoby činné v ČMFS, povinny předložit návrh na projednání svého sporu či uplatnění svého práva nejprve arbitrážní komisi a vyčkat jejího rozhodnutí. Porušení této povinnosti bude postíženo disciplinárně.“ Z tohoto textu vyplývá, že není vyloučeno řízení před soudy obecnými, pokud bude zahájeno až po ukončení řízení AK ČMFS. Tomu napovídá i skutečnost, že proti žalobci nebylo zahájeno žádné disciplinární řízení z důvodu nerespektování jednacího řádu AK ČMFS.“

„Řízení před AK ČMFS již proběhlo a žalobce využil všech možných opravných prostředků. Řízení bylo ukončeno a žaloba byla tedy podána až po ukončení řízení AK ČMFS a tím žalobce neporušil žádný závazek či povinnost ve vztahu k ČMFS, ke kterým se zavázal v uzavřené Smlouvě o spolupráci.“

„Z výše uvedených skutečností není patrný důvod zastavení řízení před soudem dle odst. 1 § 106.“

8. Obnovení řízení

Odvolání proti zastavení řízení ze strany žalobce soud vzal v potaz a v dalším usnesení své rozhodnutí změnil tak, že námitku žalovaného, že věc má být projednána v řízení před rozhodci, zamítl.

Soud toto své rozhodnutí odůvodnil mimo jiné takto:

„Usnesením označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí soud prvního stupně řízení zastavil. V odůvodnění uvedl, že žalobce se v posuzovaném případě domáhá po žalovaném odměny, sjednané v „profesionální smlouvě“, kterou účastníci mezi sebou uzavřeli. Z čl. VI. bod 5. smlouvy soud zjistil, že účastníci si mj. sjednali také rozhodčí doložku, podle které mají být spory z této smlouvy řešeny arbitrážní komisí ČMFS. Jelikož žalovaný při prvním svém úkonu námitku, že věc má být podle smlouvy projednána v řízení před rozhodci, uplatnil, krajský soud řízení podle § 106 odst. 1 o.s.ř. zastavil.“

„Proti tomuto usnesení podal žalobce včas odvolání, maje závěr soudu prvního stupně o tom, že v posuzovaném případě je dán důvod zastavení řízení podle ustanovení § 106 odst. 1 o.s.ř., za nesprávný. Podle stanov ČMFS je sice arbitrážní komise oprávněna rozhodovat spory právnických a fyzických osob v ČMFS, tím ovšem není podle žalobce vyloučena pravomoc obecných soudů, což zřetelně plyne také z čl. 1 bod 3. statutu o jednacím řádu arbitrážní komise ČMFS a jednacím řádu arbitrážní komise ČMFS, podle kterého jsou zde vyjmenované osoby povinny předložit návrh na projednání svého sporu či uplatnění svého práva i v případech, kdy je dána pravomoc řádných soudů České republiky, nejprve arbitrážní komisi a vyčkat jejího rozhodnutí. Takové řízení přitom již před arbitrážní komisí ČMFS proběhlo. S uvedených důvodů navrhol, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení.“

„Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání²⁴, a aniž by nařizoval jednání²⁵, dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.“

---

²⁴ § 212 a § 212a o.s.ř.

²⁵ § 214 odst. 2, písm. c/ o.s.ř.

„Podle ustanovení § 106 odst. 1 o.s.ř. jakmile soud k námitce žalovaného uplatněné nejpozději při prvním jeho úkonu ve věci samé zjistí, že věc má být podle smlouvy účastníků projednána v řízení před rozhodci, nemůže věc dále projednávat a řízení zastaví; věc však projedná, jestliže účastníci prohlásí, že na smlouvě netrvají. Soud projedná věc i tehdy, jestliže zjistí, že věc nemůže být podle práva České republiky podrobena rozhodčí smlouvě nebo že rozhodčí smlouva je neplatná, popřípadě že vůbec neexistuje, nebo že její projednání v řízení před rozhodci přesahuje rámec pravomoci přiznané jim smlouvou, anebo že rozhodčí soud odmítl věci se zabývat.“

„Podle ustanovení § 2 zákona č. 216/1994 se strany mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva). Rozhodčí smlouva se může týkat a) jednotlivého již vzniklého sporu (smlouva o rozhodci), nebo b) všech sporů, které by v budoucnu vznikly z určitého právního sporu nebo z vymezeného okruhu právních vztahů (rozhodčí doložka). Není-li v rozhodčí smlouvě uvedeno jinak, vztahuje se jak na práva z právních vztahů přímo vznikající, tak i na otázku právní platnosti těchto právních vztahů, jakož i na práva s těmito právy související.“

„Soud prvního stupně dospěl v posuzovaném případě k závěru, že ujednání účastníků obsažené v čl. VI. bod 5. „profesionální smlouvy“, v němž se strany dohodly, že „vzájemná práva a povinnosti budou uplatňovat v souladu s předpisy ČMFS, UEFA a FIFA“ a „současně se zavazují podřizovat rozhodnutím jejich orgánů a komisí“, je z obsahového hlediska rozhodčí smlouvou, která podle ustanovení § 106 odst. 1 o.s.ř. brání projednání dané věci soudem. Takové ujednání však dle přesvědčení odvolacího soudu za sjednání rozhodčí smlouvy ve smyslu ustanovení §2 zákona o rozhodčím řízení považovat nelze.“

„Z předmětného ujednání především vůbec nevyplývá vůle účastníků, aby spory, jež mezi nimi vzniknou z „profesionální smlouvy“, byly projednávány v rozhodčím řízení podle zákona č. 216/1994 Sb., a již vůbec z něj není možné dovodit, že by tímto rozhodcem měla být arbitrážní komise ČMFS. Takový závěr přitom nelze učinit (jak nesprávně dovozuje žalovaný) ani se zřetelem na „předpisy ČMSF“, na které smluvní strany v uvedeném ujednání odkazují (podle žalovaného by se mělo jednat zejména o stanovy ČMFS a statut a jednací řád arbitrážní komise ČMFS). Z těchto „předpisů“ účastníkům vyplývá – ve vztahu k případným sporům, jež mezi nimi uzavřených „profesionálních smluv“ mohou vzniknout – toliko povinnost, jak také správně namítá v podaném odvolání žalobce, řešit vzájemné spory primárně prostřednictvím orgánů ČMFS s tím, že porušení této povinnosti může být důvodem k disciplinárnímu postihu. Pravomoc soudu projednat a rozhodnout spor vyplývající z „profesionální smlouvy“ (tedy smlouvy, jíž se upravují práva a povinnosti při výkonu sportovní činnosti fotbalového klubu), kterou mezi sebou její účastníci uzavřely, však takovou úpravou nepochybně vyloučena není.“

„Závěr potom, že řízení vedené (podle stanov ČMFS a statutu jednacího řádu arbitrážní komise ČMFS) před arbitrážní komisí ČMFS je možné považovat za rozhodčí řízení podle zákona č. 216/1994 Sb., je ostatně vyloučen také z toho důvodu, že rozhodnutí vydané komisí nemá – na rozdíl od rozhodčího nálezu – účinky pravomocného soudního rozhodnutí a není proto ani soudně vykonatelné. Jak je zřejmé z čl. 4 statutu a jednacího řádu arbitrážní komise ČMFS, mohou orgány ČMFS k vynucení povinnosti uložené rozhodnutím arbitrážní komise použít pouze opatření vypočtená v tomto ustanovení ²⁶, jež mají povahu vnitřních sankcí vůči členům sdružení. Mělo-li by řízení vedené před arbitrážní komisí ČMFS být vskutku řízením rozhodčím, jež by ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 o.s.ř. bránilo soudu v projednání a rozhodnutí dané věci, muselo by nutně vyústit ve vydání

---

²⁶ a) zakázat přestupy a hostování do klubu, který nesplnil svou povinnost, b) vyvodit proti takovému klubu disciplinární opatření, c) vyvodit disciplinární opatření proti fyzickým osobám a klubům v ČMFS, případně uplatnit či navrhnout sankce vůči agentům hráčů na základě Předpisu FIFA a prováděcí směrnice ČMFS

nálezu (rozhodnutí), které by bylo vynutitelné nejen prostřednictvím disciplinárních opatření orgánů ČMFS, ale také soudně.“

„Z výše uvedených důvodů odvolací soud změnil napadené usnesení tak, že námitka žalovaného, že věc má být projednána v řízení před rozhodci se zamítá²⁷.“ Soud také účastníky řízení poučil, že „Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné“.

9. Ústavní stížnost

Ústavní stížností se žalovaný (stěžovatel) domáhal zrušení rozhodnutí krajského soudu, jímž byl změněn rozsudek krajského soudu zastavující řízení tak, že byla zamítnuta námitka stěžovatele, že věc má být projednána v řízení před rozhodci. Stěžovatel tvrdil, že došlo k porušení jeho základních práv podle čl. 1²⁸, čl. 4²⁹, čl. 10³⁰, čl. 96³¹ Ústavy České Republiky, podle čl. 20³², čl. 36 odst. 1 a 3,³³ a čl. 37³⁴ Listiny základních práv a svobod, a čl. 6³⁵ Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

---

²⁷ dle § 220 odst. 3 o.s.ř.

²⁸ (1) Česká republika je svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana.

(2) Česká republika dodržuje závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva.

²⁹ Základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci.

³⁰ Vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva.

³¹ (1) Všichni účastníci řízení mají před soudem rovná práva.

(2) Jednání před soudem je ústní a veřejné; výjimky stanoví zákon. Rozsudek se vyhláší vždy veřejně.

³² (1) Právo svobodně se sdružovat je zaručeno. Každý má právo spolu s jinými se sdružovat ve spolcích, společnostech a jiných sdruženích.

(2) Občané mají právo zakládat též politické strany a politická hnutí a sdružovat se v nich.

(3) Výkon těchto práv lze omezit jen v případech stanovených zákonem, jestliže je to v demokratické společnosti nezbytné pro bezpečnost státu, ochranu veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku, předcházení trestným činům nebo pro ochranu práv a svobod druhých.

(4) Politické strany a politická hnutí, jakož i jiná sdružení jsou odděleny od státu.

³³ (1) Každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.

(3) Každý má právo na náhradu škody způsobené mu nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem.

³⁴ (1) Každý má právo odepřít výpověď, jestliže by jí způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké.

(2) Každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.

(3) Všichni účastníci jsou si v řízení rovni.

(4) Kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka.

³⁵ Právo na svobodné řízení.

V ústavní stížnosti stěžovatel rekapituloval, že jde o spor mezi vedlejším účastníkem řízení a stěžovatelem o konkrétní finanční částku na základě profesionální smlouvy fotbalisty uzavřené mezi účastníky, kterýžto nárok stěžovatel popírá. Oba účastníci se v této věci již účastnili řízení před arbitrážní komisí ČMFS a to v souladu se stanovami ČMFS. Napadené rozhodnutí obecného soudu proto stěžovatel považoval za zásah do činnosti občanského sdružení, práva na sdružování a smluvní volnosti. Stěžovatel přiznal, že ze strany neúspěšných účastníků arbitrážního řízení bývá rozhodování arbitrážní komise zpochybňováno, popřípadě zvažováno nové řešení přes obecné soudy. V naprosté většině údajně dochází k podřízení se rozhodnutí arbitrážní komise a k soudu se proto dostalo naprosté minimum případů, avšak jejich řešení není jednotné. Stěžovatel (žalovaný) proto považoval budoucí rozhodnutí Ústavního soudu i za určitý precedent pro další řešení takovýchto záležitostí. Měl však za to, že vyřešení nároku v arbitrážním řízení neumožňuje znovu stejný nárok řešit před obecným soudem. Dle něj se jedná o specifické rozhodčí řízení, kde pravomoc rozhodčího senátu je založena nejen smlouvou, která odkazuje na předpisy a smlouvy ČMFS, ale také tím, že účastníci dobrovolně vstoupili do řízení (vedlejší účastník řízení arbitrážní řízení návrhem zahájil) a pokračovali v řízení. Tím byla založena pravomoc arbitrážní komise.

10. Usnesení Ústavního soudu ČR

Ústavní soud především konstatoval, že představuje soudní orgán ochrany ústavnosti a není tedy ani obecným soudem dalšího stupně, ani součástí obecných soudů, jimž není ani instančně nadřazen. Úkolem Ústavního soudu je kontrola rozhodovací činnosti obecných soudů, ovšem pouze za situace, kdy svými rozhodnutími zasahují do ústavně zaručených základních práv a svobod jednotlivce. Tzn., že Ústavní soud není oprávněn do rozhodovací činnosti obecných soudů a detailně přezkoumávat v ústavní stížnosti tvrzené nesprávnosti, které svou podstatou spočívají v rovině „podústavního“ práva. K jednotlivým bodům stížnosti se Ústavní soud vyjádřil takto: „Spravedlnost civilního řízení podle kritérii zakotvených v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, se přitom zásadně posuzuje v jeho celku. Jen výjimečně jsou předmětem přezkumné činnosti Ústavního soudu taková dílčí rozhodnutí obecných soudů, jež předcházejí pravomocnému skončení řízení, to ovšem za podmínky, že jimi je přímo a neodčinitelně zasahováno do základních práv jednotlivce. Za takové rozhodnutí ovšem nelze považovat rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno o námitce žalovaného podle § 106 občanského soudního řádu.“

„Ústavní soud v napadeném rozhodnutí neshledal ani extrémní nesoulad s vykonanými skutkovými zjištěními, ani neshledal, že by k závěru o existenci pravomoci soudu věc rozhodnout, s ohledem na neexistenci rozhodčí doložky podle § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, nebylo možno dojít interpretací v odůvodnění napadeného usnesení citovaného smluvního ustanovení, jež stěžovatel nepopírá, jakož i vnitřních předpisů ČMFS, se kterými se měl možnost Ústavní soud seznámit. Není proto v kompetenci Ústavního soudu rozhodnutí obecného soudu znovu přezkoumávat. Naopak, pokud by snad obecný soud rozhodl opačně, mohl by za jistých okolností porušit právo vedlejšího účastníka řízení na přístup k soudu. V každém případě řízení, v němž bylo napadené usnesení vydáno, dosud nebylo pravomocně skončeno a patrně nebylo rozhodnuto ani v prvním stupni. Již z toho nutno dovodit, že stěžovatel bude moci k nápravě případných zásahů do svých základních práv a

svobod využít škálu zákonných opravných prostředků, coby procesní prostředky nápravy tvrzeného porušení základních práv či svobod, které jim poskytuje zákon, a které jsou skutečně dostupné a efektivní, tj. schopné docílit nápravu tvrzeného porušení. Teprve poté, budou-li k tomu ústavně právní důvody, se bude moci obrátit svojí stížností na Ústavní soud. Do té doby je nutno ústavní stížnost pokládat v této části za nepřipustnou.“

Z výše uvedených důvodů neshledal Ústavní soud porušení základních práv a svobod stěžovatele (žalovaného), a proto ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků odmítl zčásti jako nepřipustnou³⁶, a zčásti jako zjevně neopodstatněnou³⁷. Ústavní soud také vydal poučení „Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné“.

---

³⁶ podle § 43 odst. 1 písm. e) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů.

³⁷ podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů.

Závěr

Na závěr této bakalářské práce mohu konstatovat, že cíl, který jsem si dal na začátku byl splněn a to i přes skutečnost, že ústřednímu tématu této práce – arbitrabilitě sporu – se v práci nevěnuje až taková pozornost, jakou by si téma práce asi zasloužovalo. Důvodem tohoto stavu je skutečnost, že konkrétní právní případ, který byl popisován v praktické části práce nakonec řešil spíše otázku, zda je možné jednání před arbitrážní komisí ČMFS z právního hlediska považovat za rozhodčí řízení a z tohoto důvodu se řešila i otázka přípustnosti projednávání těchto sporů před obecnými soudy.

Bylo prokázáno, že jednání před arbitrážní komisí ČMFS nelze zaměňovat za rozhodčí řízení v pravém slova smyslu dle zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů. To znamená, že výsledek jednání před arbitrážní komisí ČMFS nemá účinky pravomocného soudního rozhodnutí a není proto ani soudně vykonatelný, ale podléhá případně pouze disciplinárnímu řízení ze strany ČMFS dle jeho stanov.

Co se týče **arbitrability sporu** v tomto prostředí, není pravděpodobně sporu o tom, že z teoretického hlediska nic nebrání tomu, aby byly spory mezi stranami řešeny na základě rozhodčí smlouvy (doložky) formou rozhodčího řízení. V praxi tomu ale brání nařízení ČMFS, které stanoví, že každá profesionální smlouva uzavřená v rámci ČMFS, musí obsahovat ujednání stran, že budoucí spory smluvních stran budou řešeny před Arbitrážní komisí ČMFS. To znamená, že tímto je možnost uzavření případné „jiné“ rozhodčí doložky mezi smluvními stranami, i kdyby tyto měly o takové řešení zájem, prakticky vyloučena. Nespokojená strana má poté pouze možnost podat podnět k Mezinárodní sportovní arbitráži CAS v Lausanne nebo žalobu k obecnému soudu.

Vzhledem k tomu, že mimo teoretických znalostí, které jsem načerpal během mého studia bakalářského kombinovaného studijního programu Právo a mezinárodní obchod, jsem neměl v praxi zatím možnost řešit jakýkoliv problém týkající se tohoto oboru, považuji zkušenosti získané během řešení případu popsaného v této práci pro mne osobně za neocenitelné a pevně

věřím, že praktické poznatky uvedené zejména v praktické části této práce mohou být ku prospěchu komukoliv, kdo o to bude mít v budoucnosti zájem.

Cizojazyčné resumé (english version)

As I was recently contacted by a friend of mine to consult his dispute with a professional football club, where he had been playing, I have decided to take advantage of this opportunity to use the gained knowledge in this bachelor thesis.

In the dispute, the prosecutor demanded a reimbursement from the defendant at the general court; however, the defendant claimed that the dispute had already been settled by an arbitrator of CMFS (The Football Association of the Czech Republic). Therefore, the court is not authorized to adjudicate the dispute.

The objective of this bachelor thesis was to assess the arbitrability of the dispute, which is of a proprietary nature and originated on the basis of a CMFS professional contract, i.e., to determine, whether the resolution of the proprietary dispute can be subject to alternative dispute resolution or arbitration and whether the cognizance of the general courts of the Czech Republic to settle the dispute is thereby limited or even nullified.

This case from the present, real-world legal environment of the Czech Republic proved that not only in this particular case of proprietary nature, but practically in every dispute, where the parties are players, coaches, officials, clubs or managers registered with CMFS, i.e. all subjects active in Czech football (one of the main conditions of CMFS applicable to all above mentioned subjects is their membership in the Association), the subjects are granted lawful option to claim their rights independently of the result of the CMFS arbitration proceedings.

It has been proved that the CMFS arbitration proceedings cannot be considered arbitration proceedings in the very sense of the word. This means that the result of the CMFS arbitration proceedings does not have the effect of a legitimate court ruling. Therefore, it is not enforceable by court, but is a subject of eventual CMFS disciplinary proceedings in accordance with its statutes.

Seznam pramenů, literatury a právních předpisů

Court of arbitration for sport.[cit.9.8.2009].

Dostupné z <http://www.tas-cas.org/history>

Court of arbitration for sport.[cit.9.8.2009].

Dostupné z <http://www.tas-cas.org/20question>

Decision of the ATP Tour anti-doping tribunal. [cit.12.8.2009].

Dostupné z

http://www.itftennis.com/shared/medialibrary/pdf/original/IO_17665_original.PDF

Disciplinární řád ČMFS.[cit.5.8.2009].

Dostupné z <http://nv.fotbal.cz/cmfs/Legislativa/index.php>

Evropská soudní síť pro občanské a obchodní věci.[cit.17.7.2009].

Dostupné z http://ec.europa.eu/civiljustice/adr/adr_cze_cs.htm#2.

FOREJT, A. *Řešení sporů v rozhodčím řízení.* Praha: Prospektrum, 1995.

KLEIN, B., DOLEČEK, M. *Rozhodčí řízení.* Praha: ASPI, a.s., 2007.

MYŠÁKOVÁ, P. Autonomie vůle v mezinárodní arbitráži. *Právní rádce.* 2008. roč. 16, č. 4, s. 41-47. ISSN 1213-7693

NOVÁK, M. Ostrava prohrála soud o Ličku a může mít nečekané výdaje.[cit.11.8.2009].

Dostupné z

http://fotbal.idnes.cz/ostrava-prohrala-soud-o-licku-a-muze-mit-necekane-vydaje-p2d-/fotbal.asp?c=A090217_141636_fotbal_min

SLUKA, T. *Profesionální sportovec*. Praha: Havlíček Brain Team, 2007.

ROZEHNALOVÁ, N. *Rozhodčí řízení v mezinárodním i vnitrostátním obchodním řízení*. Praha: ASPI Publishing, s.r.o., 2002.

ROZEHNALOVÁ, N., GONSORČÍKOVÁ, M. *Vybrané problémy mezinárodního práva soukromého a procesního – řešení sporů*. Brno: Masarykova univerzita v Brně, 2004.

Rozhodčí soud.[cit.18.7.2009].

Dostupné z http://www.soud.cz/index.php?url=cz_rozrizeni.htm

Stanovy ČMFS.[cit.5.8.2009].

Dostupné z <http://nv.fotbal.cz/cmfs/Legislativa/index.php>

Statut odvolacích a smírčích komisí – Odvolací a přezkumný řád ČMFS.
[cit.5.8.2009].Dostupné z <http://nv.fotbal.cz/cmfs/Legislativa/index.php>

Statut a jednací řád Arbitrážní komise ČMFS.[cit.8.8.2009].

Dostupné z <http://nv.fotbal.cz/cmfs/Legislativa/index.php>

Statut Smírčí komise ČMFS.[cit.8.8.2009].

Dostupné z <http://nv.fotbal.cz/cmfs/Legislativa/index.php>

Usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 3. února 2009, sp. zn. II. ÚS 3114/08

Zákon č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů

Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád

Zákon č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu

Zákon č. 1/1993 Sb. Ústava České republiky

Zákon č. 2/1993 Sb. Listina základních práv a svobod

Zákon č. 209/1992 Sb. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod

Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník

Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník

Zákon č. 262/2006 Sb. zákoník práce

Zákon č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů